

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **R., a. s.**, so sídlom V., IČO: X., zastúpenej JUDr. G., advokátom V., proti povinnej **M.**, bývajúcej V., **pre vymoženie 463,38 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8 Er 618/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 26. januára 2012 sp. zn. 1 CoE 93/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

P povinnej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 463,38 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu v Košiciach zo 6. mája 2010 sp. zn. 2 C 203/2009. Súdny exekútor doručil dňa 23. septembra 2010 Okresnému súde Prešov žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Prešov uznesením z 20. júna 2011 č.k. 8 Er 618/2010-17 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Mgr. A. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení uviedol, že exekučným titulom je rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, ktorým bola povinnej uložená povinnosť na plnenie, pričom právny vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe poistnej zmluvy č. X. z 19. septembra 2008. Podľa časti XV. poistných podmienok sa zmluvné strany dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia rozhodnú

v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Vyslovil záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky nachádzajúcej sa v poisťnej zmluve z 19. septembra 2008 vo všeobecných podmienkach, ktorá bola navyše štandardnou formulárovou zmluvou, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy nemení. Poukázal na ustanovenie čl. 6 ods. 1, čl. 3 ods. 1 Smernice rady 93/12 EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 53 Občianskeho zákonníka a ustálenú judikatúru Európskeho súdneho dvora (stanovisko vo veci C-243/08 zo 4. júna 2009 Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Gyófi bod 40) s tým, že predmetnou rozhodcovskou doložkou dochádza reálne k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Mal za to, že oprávnená od počiatku sledovala v súvislosti s koncipovaním rozhodcovskej doložky to, aby v prípade vzniku sporov zo zmluvy boli tieto vždy riešené v mieste jej sídla za účelom minimalizácie nákladov a reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľa. Uviedol, že rozhodcovská doložka bola už v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku nezlučiteľnou s normami na ochranu spotrebiteľa ako aj s dobrými mravmi a teda neplatnou podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovské konanie sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Prešove uznesením z 26. januára 2012 sp. zn. 1 CoE 93/2011 napadnuté uznesenie potvrdil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že odvolanie oprávnenej smeruje proti vecne správne uzneseniu súdu prvého stupňa, ktoré treba potvrdiť (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V celom rozsahu si osvojil skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Uviedol, že rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne prvostupňový súd (aj bez návrhu, na základe oprávnenia udeleného mu v § 45 ods. 1/, 2/ zákona č. 244/2002 Z.z.) prioritne riešil, bola otázka platnosti rozhodcovskej doložky. Odvolací súd nevidel dôvod odkloniť sa od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2010, vo svetle záverov ktorého správne prvostupňový súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Takisto uviedol, že súdu nič nebráni obdobne postupovať aj za stavu, že zmluva bola uzavretá pred 1. januárom 2008. O trovách rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie (spolu s jeho doplnením) oprávnená. Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie

súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že sudy v danom prípade rozhodovali vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci a tým zaťažili konanie vadou podľa § 237 písm. a/ O.s.p. Podľa názoru oprávnenej rozhodcovský súd rozhodoval v súlade so zákonom na základe riadne uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Všeobecné sudy nemajú vo vzťahu k rozhodnutiam rozhodcovského súdu postavenie odvolacích súdov a preto v zásade nie sú oprávnené preskúmať rozhodcovské rozsudky po vecnej stránke. Ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. umožňuje v tam vymenovaných prípadoch exekučné konanie zastaviť, nie však zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Skúmanie (ne) platnosti rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky v exekučnom konaní nemá žiadnu oporu v relevantných právnych predpisoch. Okrem toho namietala, že sudy jej nesprávnym postupom odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). I keď sa v exekučnom konaní vo všeobecnosti nevykonáva dokazovanie, sudy predsa len vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi, avšak bez toho, aby nariadili pojednávanie. Tým ju v rámci dokazovania vylúčili z možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a tiež vysvetliť, ktoré z predložených listín v ich vzájomnej väzbe viedli k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy. Namietala aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V doplnení dovolania dovolateľka ďalej namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ako aj nedostatočne zistený skutkový stav veci.

Povinná sa k dovolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmala, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým

sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla dovolaním oprávnená, nevykazuje znaky ani jedného z uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ale dovolanie nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Preto prípustnosť dovolania oprávnenej z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p.. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku či uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konanie, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (pozri napr. R 117/1999, R 34/1995, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998, č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení, rozhodujúcim je zistenie, že k takejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnená procesné vady konania podľa § 237 písm. b/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Dovolateľka namietala vady konania uvedené v § 237 písm. a/ a f/ O.s.p., t.j., že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov a že postupom súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O.s.p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (pozri bližšie § 7 ods. 2 O.s.p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danej veci oprávnená procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O.s.p. nevyvodzuje z toho, že súdy vôbec nemali konať a rozhodovať. Ich právomoc konať v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im iba, že v rozpore so zákonom a Smernicou 93/13/EHS preskúmali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke t.j. preskúmali právoplatné exekučné tituly a že bez zákonom zvereného oprávnenia v exekučnom konaní skúmali prijateľnosť, či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Oprávnená teda namieta, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska (pozri § 41 ods. 2 O.s.p.) nejde zo strany oprávnenej o námietku nedostatku právomoci súdov, ale o námietku inú, ktorú oprávnená uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých založili v danom prípade svoje rozhodnutia.

Takto formulovanou námietkou nedostatku právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.) oprávnená nedostatočne zohľadňuje skutočnosť, že ňou napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa) bolo vydané

v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov jednoznačne vyplýva priamo zo zákona (pozri napr. ustanovenia § 29, § 38 ods. 3, § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vzhľadom na to, nie je opodstatnenou námietka dovolateľky o existencii vady konania podľa § 237 písm. a/ O.s.p. Súdny rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Podľa názoru oprávnenej súdy jej tiež odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.)

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi konania odníme možnosť konať pred ním a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa tvrdenia dovolateľky k procesnej vade konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. došlo postupom súdov tým, že vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a bez jej účasti, čím jej znemožnili k vykonaným dôkazom sa vyjadriť.

V danej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Dovolaním je napadnuté rozhodnutie vydané práve v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pri tom (okrem iného) skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený doložkou o jeho vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania podľa § 103 O.s.p. V štádiu, v ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p., lebo postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane listín v ňom založených). Vzhľadom na to, sa oboznamovanie

s obsahom listín, ktoré sú zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania (oprávneného a povinného).

Ak potom dovolateľka vyvodzuje existenciu procesnej vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. z toho, že súdy vykonali dokazovanie bez nariadenia pojednávania a bez jej prítomnosti, ide o námietku neopodstatnenú. Namietaným postupom jej preto nebola znemožnená realizácia jej procesných oprávnení.

Dovolací súd dospel tiež k záveru, že nie je opodstatnená ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, lebo tieto rozhodnutia vyhovujú požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 a ustanovením § 211 ods. 3 O.s.p. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávnenou predloženú listinu preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednanú vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vysvetlil zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa uviedol ďalšie argumenty a tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami oprávnenej uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávnenej, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené žiadosti požadovanej súdnym exekútorom. Okolnosť, že táto odpoveď oprávnenú neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek oprávnenej.

Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa.

Dovolateľka v dovolaní tiež namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľkou tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Dovolateľka napokon namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku a nezakladali by prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či dovolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale v preskúmvanej veci o taký prípad nešlo.

Dovolací súd na záver dodáva, že Súdny dvor EÚ v rozhodnutí C-40/08 vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL. v. Christina Rodríguez Nogueira vyslovil, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy, ako aj to, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky. Podľa názoru zaujatého týmto súdnym dvorom sa má smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí ihneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Na základe uvedeného možno uzavrieť, že dovolanie oprávnenej nie je prípustné podľa ustanovenia § 239 O.s.p., ani podľa ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého uznesenia.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala. Najvyšší súd Slovenskej republiky jej ale nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože žiadne trovy tohto konania jej nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júna 2013

JUDr. Ladislav Górász, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová